

delse med det, at man er gammel og ikke er så førlig mere, og derfor mener jeg ikke, det er en rigtig politik, man har ført. Jeg har hørt fra hjemmesygeplejeområdet, at man er rasende over det, der er sket med, at man stoppede plejehjemsbyggeriet og gik over til noget andet. Jeg tror, der virkelig er behov for, også når man ser på tallene, at der bliver bygget og bliver øget en kapacitet af noget i retning af plejehjemmene.

Der var en her, der sagde – jeg tror, det var SF's ordfører – at når 68'erne kommer op i den dér høje alder, så har vi nok ikke brug for det. Men det tror jeg egentlig nok vi har, og jeg tror nok, at man må udbygge det ganske kraftigt, fordi der er så mange af os. Der vil nok være flere, der kan klare sig selv bedre – vi har haft et bedre liv, et mindre hårdt liv, end de, der i dag er gamle – men der er så mange af os, at det eksploderer efter 2015. Og selv om procentdelen af dem, der er meget plejekrævende, vil være faldende, vil mængden opveje det, og det må vi forberede os på.

Jeg synes, at når man nu på børneområdet har en pasningsgaranti for børn, så skal man også have det for gamle. Den har man så fået sådan i princippet, kan jeg forstå, her fra 1992, men det med, at det bliver en ret i tillæg til den pligt, som kommunerne har – for at sige det, som hr. Tom Behnke sagde det – tror jeg er det rigtige.

Så jeg er positivt indstillet over for det her forslag, og jeg vil da gerne følge det i udvalgsarbejdet, selv om det nok bliver udefra, og håber, at der kan komme noget ud af det her.

Kurt Christiansen (DF):

Jeg skal først herfra takke for debatten og sige tak til Enhedslisten og Kristeligt Folkeparti for de gode tilkendegivelser, og jeg vil da også gerne rette en speciel tak til Frihed 2000 og til hr. Frank Dahlggaard, selvfølgelig.

Det beslutningsforslag, vi her har behandlet, er for mig at se en helt naturlig ting i et velfærdssamfund som det danske.

Vi har en lov, som giver fremmede, der kommer her til landet, et retskrav på en bolig af passende størrelse og standard inden for 3 måneder, og så er det svært at forstå – og det er især svært at forstå for vore ældre – at ikke engang landets egne borgere har et retskrav på en plejehjemsplads, når de får brug for den.

Folketinget vedtog i 1992, at der skal være det nødvendige antal plejehjemspladser til rådighed. Det krav lever kommunerne ikke op til

i dag. Derfor er det nødvendigt med en opstramning ved at indføre et retskrav for de ældre på en plejehjemsplads, når der er brug for den.

Jeg tror, at langt de fleste ældre allerhelst vil blive boende i eget hjem så længe som overhovedet muligt, og der er da heldigvis også rigtig mange, der bliver i eget hjem. Der er så nogle ældre, for hvem det kan være umådelig svært at blive i eget hjem – det kan være på grund af sygdom eller andre sociale forhold – og disse ældre må vi altså ikke glemme, selv om de ikke længere er på det danske arbejdsmarked.

Jeg har lidt en fornemmelsen af, at det er, ligesom man skubber man dem ud: Nu tjener de ikke penge til statskassen mere, så nu gider vi ikke mere beskæftige os med dem. Men de har da trods alt igennem et helt liv bl.a. arbejdet for, at vi har den velfærdsstat, som vi har i dag.

Der er så måske mange, der vil skyde Dansk Folkeparti i skoene, at nu giver vi de fremmede skylden for, at vi ikke kan tage hånd om vore ældre, men det er lige nøjagtigt det, vi ikke gør. Vi appellerer kun til den sunde fornuft, og den har vi trods alt alle sammen uanset religion, hudfarve eller partifarve. Det er og skal være en pligt for det offentlige, at vore ældre har værdige forhold i deres livs efterår.

Vi har i de sidste par måneder både set og hørt, at der bliver flere ældre. Det er i sig selv ikke noget nyt. Det har vi vidst længe. Ikke desto mindre er antallet af plejehjemspladser faldet fra godt 46.000 til godt 34.000, altså et fald på 12.000 pladser på 10 år. I den samme periode, og det er også omtalt i beslutningsforslaget, er antallet af ældre steget med ca. 23.000.

I 1987 var de kommunale nettoudgifter i 1997-priser til ældreomsorg på 21,3 mia. kr., og i 1996 var det også på 21,3 mia. kr. Med andre ord: Bevillingerne er altså ikke fuldt med i takt med, at vi bliver flere ældre.

For at kunne tilgodese det stigende behov, der fremover vil være for plejehjemspladser, skal der alt andet lige bygges nye plejehjem eller som minimum etableres nye plejehjem i eksisterende bygninger. Ja, vi skal måske gå så vidt som til at forlange, at der bliver et frit valg over kommunegrænserne.

Mange ældre går i dag til daglig i en evig angst og frygt for, hvad der skal blive af dem, når de ikke længere kan være i deres eget hjem: en angst for, at de skal havne på et hospital i stedet for et plejehjem. Den frygt skal vore ældre ikke leve med.